

Jouni Laaksonen

VAELLUS- TARINOITA

A hiker in a yellow and red jacket and black backpack stands on a rocky trail overlooking a vast landscape with mountains and a lake. The hiker is seen from behind, looking out over a scenic view of rolling hills and a large body of water under a clear blue sky. The foreground is filled with low-lying vegetation, including red and yellow plants, and a few small evergreen trees.

Askeleita
luontoon

MINERVA

Jouni Laaksonen

VAELLUS- TARINOITA

Askeleita luontoon

Kannen kuva: Seppo Alatalo / Vastavalo, Äkäskero Pallas-Yllästunturin kansallispuistossa.

Muut kuvat: Jouni Laaksonen

Takakannen kuvat:

Ylin: Routasenkurun peräseinä Vätsärissä.

Keskimmäinen: Nihasanjohka syöksyy Vaijoen rotkoon Lemmenjoella.

Alin: Jouni Laaksonen syntymäpäivävaelluksen 21. leiri sijaitti

Stuorroaivin päällä Muotkatuntureilla.

www.minervakustannus.fi

© Jouni Laaksonen ja Minerva Kustannus Oy, 2021

Kansi ja ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-215-3

Painettu EU:ssa, Scandbook 2021

Sisällys

Lukijalle	7
Prologi.....	9
Kesäkuu	13
Erään retkeilyuran alku – Viena 1 kk.....	14
Neidonkenkä.....	16
Juhannusmelontaa.....	20
Poste Restante Inari	28
Alkukesän Lapin-vaelluksia.....	38
Heinäkuu	46
Viena 2 kk	47
Hellevaellus Arkangelissa	51
Tunturikasvien väriloistoa.....	61
Uintivaellus Lentualla.....	66
Kesäyön valo.....	71
Rannikkoretkeilyä ja ammatinvalintaa	74
Elokuu	79
Viena 3 kk	80
Viiden viikon vaellus	83
Pyöräretkeilyä Ahvenanmaalla	103
Pyöräretkeilyä Virossa.....	106

Syyskuu	109
Ensikertalaisen vaellus.....	110
Ruskavaellusperinne.....	112
Tunturigolfia Pöyrisjärvellä.....	119
Hybridivaelluksia	133
Lokakuu	144
Retkien tankkaamista.....	145
Lumisia syyslomia ja vaeltamattomia haaveita	154
Syysloma Repovedellä.....	158
Saarenmaa lokakuussa.....	162
Naapurin laajoilla mailla.....	166
Marraskuu	173
Marrasretkeilyä	174
Varustetestausta	181
Kestäviä varusteita.....	189
Grammanviilaukset ja kohtuus.....	194
Vastarannankiiski.....	200
Joulukuu	205
Tollo-retket alkavat	206
Lapsuusmuistoja ja sydäntalven päiväretkiä.....	213
Jouluaatto erämaassa	221
Tammikuu	226
Talviretkeilyä etelän lämmössä.....	227
Retkeilyä Pohjoismaissa.....	234
Hiihtovaellus tammikuussa.....	247
Helmikuu	251
Eräopaskurssilta umpihankihiihtokisoihin	252
Retkeilyssä kilpaileminen	266
Hiihtovaellus helmikuussa	273

Maaliskuu	278
Talviloma on hiihtoloma	279
Lasten kanssa umpihankeen	285
Kuuden viikon hankikanto	290
Maaliskuisia viikonloppuretkiä	297
Huhtikuu	303
Kevään riemuja	304
Saunasta saunaan.....	310
Hiljaisissa kairoissa.....	315
Talviretkelijän polkuni	319
Rusinoita pullasta.....	322
Toukokuu	326
Toukokuuta Järvi-Suomessa	327
Toukokuuta Länsi-Suomessa.....	334
Toukokuuta Kuhmossa	345
Epilogi.....	350
Miten löytää kohteita?.....	352
Kirjat ja lehdet	352
Netin ilmeisimmät lähteet.....	354
Kartat	357
Kulttuurihistoria.....	364
Retkikohdeluettelo.....	367

Lukijalle

Olen koko ikäni rakastanut Suomen luontoa. Olen kirjoittanut retkikohdeoppaita, joissa esittelen esimerkiksi Suomen kansallispuistot tai merkityt vaellusreitit. Jokamiehen oikeuksien luvatussa maassa nämä ovat kuitenkin vain jäävuoren kimmeltävä huippu: loistavia retkikohteita on maassamme valtavasti enemmän.

Tässä kirjassa esille pääsee suuri joukko vähemmän tunnettuja paikkoja. Tämä on tarinakirja, jossa kerron toteutuneista retkisistäni ja vaelluksistani. Välillä olen liikkeellä yksin, usein perheeni kanssa ja joskus kaverieni kanssa. Kirjan parin sadan retken aikana piipahdetaan toisinaan kansallispuistoissa tai muissa tunnetuissa kohteissa, mutta enimmäkseen tässä teoksessa suunnistellaan omin päin sellaisissa paikoissa, jotka kartan tai muiden tietolähteiden perusteella ovat vaikuttaneet innostavilta.

Toinen pääteema on esitellä Suomen luontoa eri vuodenaikoina. Kirja etenee kuukausi kerrallaan kesäkuusta alkaen. Jotkut retket kestävät vain muutaman tunnin, toisinaan luonnosta nautitaan koko päivä tai viikonloppu, ja monessa tarinassa maastossa ollaan viikko tai enemmän.

Kirjan loppupuolella luvussa *Miten löytää uusia retkikohteita?* lukijalle muun muassa neuvotaan, miten kirjan tarinoissa esiintyvät

Lukijalle

paikannimet on helppo saada kartalle netin ilmaisissa karttapalveluissa.

Osa kirjan tarinoista on vuosien varrella julkaistu alan aikakauslehdissä, joskin hieman eri muodossa kuin tässä kirjassa. Suurinta osaa tarinoista ei ole aiemmin kerrottu.

Suuri kiitos kaikille retkikumppaneilleni vuosikymmenten mitaan! Kiitos Taiteen edistämiskeskukselle kirjastoapurahasta.

Kuhmossa maaliskuussa 2021

Jouni Laaksonen

www.iki.fi/jel

Prologi

Tulen mielestäni hyvin toimeen erilaisissa vaelluskokoonpanoissa. Tyttäreni Unna ja Viena keksivät leikkejä polun varrella, emmekä ole heitä koko ajan hoputtamassa eteenpäin. Vaimoni Mervi haluaa nähdä lintuja, kääpiä, limasieniä ja tunturikasveja. Ystäväni Jussi mieli kokeilla kalaonnea patikoinnin lomassa, ja Sami tahtoo käydä jokaisella vaellusreitillä lähistön geokätköllä. Nautimme Samin ja Jussin kanssa lyhyistä päivämatkoista ja pitkistä iltajutusteluista leirinuotiolla hyvän ruuan äärellä. Kun joskus olen mukana isommassa vaellusseurueessa, reitti, kulkuvauhti, päivämatkat ja tauot ovat koko porukan sopuisia kompromisseja. Erilaiset toiveet otetaan tietenkin retkellä huomioon, vaikka joskus ehkä haluaisin itse edetä toisin.

Rauhan kanssa homma ei kuitenkaan tahdo toimia. Vika on kokonaan minussa, myönnän auliisti. Kun muita ei ole mukana, ahnehdin liikaa päivämatkaa, liikaa nähtävää.

Kuljemme omia vauhtejamme, rauha ja minä, mutta onnellisesti sentään joskus tapaamme. Kun Kemihaarasta alkaneen vaellukseni kahdentenatoista päivänä olin ihailnut Morgam-Viipukselta aukeavaa avaraa maisemaa ja käveleskelyt nautinnollisen helpokulkuista tunturinummea alas Nihasanjohkan rantaan, huomasin puron rantasoraikossa seistessäni, että koko päivän puhaltanut

kylmä tuuli ei ulottunut tänne suojaansa uomaan. Samalla pilvilauttojen välistä pujahti aurinko esiin. Tajusin pysähtyä ja laskea repun selästä. Silloin rauha tavoitti minut ensimmäistä kertaa oikein kunnolla sillä retkellä.

Toki aivan koko ajan minulla on tietty mielenrauha, kun vaellan. Jo se, että kännykkä on pois päältä tai lentotilassa, karkottaa stressin. Vaelluksella keskityn koko ajan hetkeen: säähän, maastoon, suunnistukseen, nuotion sytytykseen, kahlaukseen, teltan pystytykseen – kaikkeen, mikä vaikuttaa elämään ja etenemiseen juuri nyt, kun muita ihmisiä ei ole ehkä peninkulman tai parin säteellä. Se pitää ajatukset poissa työkiireistä ja arkimurheista ja tuottaa hyvää mieltä.

Kun katselen lounasnuotiolla lämpenevää kattilaa, tavoitan tiettyä rauhaa, mutta en voi olla huomaamatta taivaalla leijailevia tummia pilviä, jotka hoputtavat syömään ennen sadetta. Ehkä haluan ehtiä illaksi joen rantaan asti, on riennettävä. Tai polttiaiset patistavat minut jatkamaan matkaani olkapäidenlepuutus-tauolta. Aina löytyy jokin veruke, joka ajaa minut jatkamaan matkaa ripeästi.

Nihasanjohkan somerikossa join siis vesipullon tyhjäksi, täytin sen ja join lisää. Levitin istuma-alustan takamukseni alle ja nojasin selkäni reppuun. Avasin keksipaketin ja haukkasin. Suljin silmäni. Nyt ei ollut kiire mihinkään.

Yksinvaelluksella haluan aina nähdä niin paljon – tänään vielä tuonkin puuttoman *skaidin* yli, seuraavaankin laaksoon, kartalta bongaamalleni kammin rauniolle, kurulle, purnulle. En malta juuri pysähtyä vaan mennä kouhotan. Tutkimusmatkailu on juuri sitä mitä haluan tehdä ja mistä nautin, en valita, mutta on tärkeää ja erityistä myös hiljentyä rauhan ääreen. Kohtaamisia ei voi pakottaa.

On minulla silti joka ilta pienoiset treffit rauhan kanssa, sillä hän jakaa telttani. Juuri siksi pohdinnan jälkeen otin tälle

vaellukselle teltan enkä laavukangasta ja hyttysverkkoa. Jälkimmäinen olisi selvästi kevyempi, mutta mättäikköön ei rankista voi hyttys- ja polttiaisvarmasti pystyttää, sillä liepeisiin jää aina aukkoja. Ja koska kuljen pääosin merkittyjen reittien ulkopuolella ja haluan taivaltaa iltamyöhään asti, yösjani on usein varvikkoinen metsä tai tunturinkuve, hyvin harvoin tasaiseksi tampattu leiripaikka. Kun makaan teltassa pehmeällä makuualustalla makuupussin lämmössä, meno pysähtyy, mieli tasoittuu. Kirjoitan päiväkirjaa, nautin kuivista jaloista, kohta nukahdan.

Ja sen olen oppinut, että rauha pitää nuotiolla paahdetuista vahtokarkeista!

Nyt makaan auringossa Nihasanjohkan soraikossa ja haukkaan seuraavan keksin. Muistelen menneiden päivien uusia löytöjäni, kuten Rakitsan näköalakalliota, josta avautui mahtava maisema Itäkairan aapojen ja metsäisten vaarojen yli Naltiotunturille; suoloista ja julmaa Kuusikurua, jossa tavallaan yhdistyivät Lumikurun vehmaus, Paratiisikurun lampi ja Pirunportin louhikkoisuus; terävänokkaisen Joukhaispään tarjoamaa uutta kuvakulmaa Luiröjävälle; Mukkavaaranlammen purnua ja somaa köngästä; Hirvasniilan Aitavaaran sykähdyttävän ikimetsäistä kurua; Siliänseljänlammen tyyntä seesteisyyttä; Ritaojan latvalammen kirkkautta, joka olisi kutsunut telттаilemaan...

Mietin, mitä muita ennen näkemättömiä suosikkipaikkoja löydän seuraavien parinkymmenen päivän aikana. On elokuu 2020, ja täytän pian 50 vuotta. Annoin itselleni lahjaksi viiden viikon vaeluksen viiden erämaan halki. Toisin sanoen vaimoni antoi minulle parhaan mahdollisen lahjan, sillä hän suostui nämä viikot huolehtimaan yksin kotitöistä, sadonkorjuukiireistä, lasten menoista, kaikesta.

Miten tulin toimeen ikävän kanssa, kun rakkaani olivat kotona ja minä kännykkäkentättömässä erämaassa? Miten maastolenkitossut ja yksinkertainen, kevyt, pehmusteeton reppu toimivat

vaellusvarusteina? Mitkä kurut, tunturit, maisemat ja muinaisjäännökset nousivat uusiksi lempipaikoikseni, kun kartoitin Koiliskairan, Hammastunturin, Lemmenjoen, Muotkatunturin ja Kevon-Paistunturin seutuja? Kaikesta siitä kerron lisää tässä kirjassa.

K e s ä k u u

Kesäkuun alku on huikeaa aikaa Pohjois-Suomessa. Hetki sitten lehtipuut olivat vielä värittömiä luurankoja ja kuolleenruskeassa maassa oli lumilaikkuja. Nyt puissa on uudet, raikkaan vihreät lehdet ja maasta nousee jos minkä lajisia vihreitä versoja. Linnut laulavat sydämensä kyllyydestä.

Valoa on ympäri vuorokauden, ja lämpötilat ovat usein täydellisiä retkeilyyn: on lämmintä, mutta ei tukalan kuumaa. Jonakin yönä halla voi koetella kasvimaan taimia tai mustikankukkia. Hyttysiä tai muitakaan verenimijöitä ei ole alkukuusta vielä laisinkaan! Etelä-Suomessa sama kevään huuma koetaan hieman aiemmin.

Reitin suunnittelussa on erittäin tärkeää ottaa huomioon kevään eteneminen retkikohteen paikkakunnalla. Jos lumet sulavat myöhään, kesäkuun alussa voi olla tulva ja reitti on syytä suunnitella niin, että joet ja purotkin ylitetään siltoja pitkin. Jos taas lumet ovat sulaneet jo aiemmin, joet voivat olla kahlattavissa.

Erään retkeilyuran alku - Viena 1 kk

Kuopuksemme Viena syntyi toukokuussa 2014. Uuden elämäntaimen kanssa maltoimme pysytellä kotosalla kuukauden, mutta juhannuksena mieli paloi jo retkille. Etelä-Konneveden kansallispuistoa ei ollut vielä perustettu, mutta hallituksen esitys oli annettu ja asia näytti varmalta. Halusimme tutustua uunituoreeseen kansallispuistotulokkaaseen, joten vuokrasimme majoituksen Törmälän loma- ja kurssikeskuksesta Rautalammilta.

Päivät retkeilimme tulevan kansallispuiston poluilla, ja illaksi palasimme mukavuuksien pariin. Tällainen on lasten kanssa retkeilyä helpoimmillaan.

Pisimmän retken teimme Kalajanvuorelle. Runsaasti korkeuseroja sisältävä viiden kilometrin rengas oli melko pitkä käveltävä seitsemänvuotiaalle esikoisellemme Unnalle, mutta hyvin hän jaksoi. Kuopuksella oli helppoa. Hän nukkui minun rintaani vasten rintarepussa aina liikkeessämme. Vuori-Kalajan laavulle pysähdyimme tulistelemaan, jolloin vauva heräsi. Hän sai vaimoltani Merviltä äidinmaitoa ja läheisyyttä koko lounastauon ajan, ja kun matka jatkui, jatkuivat myös unet.

Toisen kerran Viena heräsi, kun pysähdyimme ihailemaan maisemia Kalajanvuoren laelle. Taas hieman maitotankkausta, vaipanvaihto sammalvuoteella ja sitten takaisin isin keinuvaan käyntiin nukkumaan.

Toisena päivänä kävimme Loukkuvuorella, josta näki Etelä-

Konnevettä vielä hienommin. Konnekoskella oli kaunista vesimaisemaa, mutta mieleenpainuvinta oli tuomenkehrääjäkoin toukkien valtava määrä. Juhannusaattona Törmälässä poltettiin komea kokko, ja minulla oli yövuoro television ääressä Brasiliassa pelattujen jalkapallon MM-kisojen takia.

Erityisesti mieleen jäivät heti alkumatkasta entisen metsätorpan pihaniitty, joka oli värikäs kukkaluomus, Kalajanvuorelta aukeavat jylhät maisemat sekä valtavat haavat Kalajanvuoren eteläpään alarinteillä.

Retkeily on vauvankin kanssa helppoa, kun valitsee sopivan sääikkunan ja kohteen. Kalajan- ja Loukkuvuorella oli jälkikäteen ajateltuna hieman turhankin jyrkkiä paikkoja. Maasto olisi saanut olla vauvan kanssa helpompaakin, sillä kantajalla ei ole varaa kaataa. Sää oli loistava: poutaa ja lämmintä, ei itikoita.

Esikoisemme syntyi joulukuussa, emmekä kuukauden vanhan vauvan kanssa olleet halunneet lähteä paukkupakkasiin. Niinpä näin pienen kanssa retkeily oli meille uutta. Kun retket onnistuivat hyvin, nälkä alkoi kasvaa: onnistuisikohan loppukesällä Pienen Karhunkierroksen patikointi parin päivän vaelluksena? Palaan kysymykseen kirjan heinä- ja elokuun osuuksissa.

Neidonkenkä

Siirrytään nyt kesäkuuhun 2015. Olin vaeltanut Karhunkierroksen pariin kertaan ja tehnyt lukemattomia päiväretkiä Oulangan kansallispuistoon, mutta koskaan en ollut nähnyt puiston tunnuslajia, neidonkenkää. Tämä kaunis huijari on harvinainen ja ajattelisin jo, että tuskin koskaan sitä pääsen näkemään.

Sitten aloin tehdä opaskirjaa Karhunkierroksesta, ja tuona kesänä vietin viikkokausia Kuusamon korvissa. Suuntasimme koko perheen voimin heti kesäkuun ensimmäiseksi viikoksi Oulangalle. Kuopus oli nyt vuoden vanha, mutta taaperokin nukkuu pitkiä päiviäunia lastenkantorinkassa, joten melko mittavatkin päiväretket onnistuvat hyvin.

Toisena päivänä lähdimme tutkimaan kuuluisaa Pähkänänkalliota. Maisema Kitkajoelle oli juuri niin komea ja erämainen kuin olin näkemistäni valokuvista kuvitellutkin. Ihailimme näkymiä minuuttikaupalla suurin piirtein paikoillamme seisoskellen, kunnes joku meistä liikahti. Silloin rämähti koppelo siivilleen aivan muutaman metrin päästä!

Hyvä on metsonaaraan suojaväri, kun se hipihiljaa hautoo poikasiaan kevätkesän maastossa. Kuusi suuren kananmunan kokoista ruskeaa munaa jäi katajan tyvelle. Lähdimme tietenkin heti pois paikalta – toivottavasti emo palasi pian lämmittämään jälkikasvuun.

Vuonna 2021 Pähkänänkalliosta tehtiin kansallispuiston rajoitusosa, jossa liikkuminen on kiellettyä keväästä pitkälle kesään.

Tämä toteutettiin lähinnä uhanalaisen petolinnun pesinnän takia, mutta saapa metsokin jatkossa pesiä kalliolla rauhassa. Pähkänänkallion maisemia saa käydä katsomassa enää syksyisin.

Jatkoimme yhdessä Ylikodalle, johon vaimo ja tyttäret jäivät sytyttämään nuotiota ja valmistamaan lounasta. Minä lähdin lisälenkille tutkimaan Pesospuron ja Saaripuron vesiputouksia. Jälkimmäinen oli putouksena huomattavasti näyttävämpi, mutta edellinen oli silti tämän retken kuningatar.

Matkalla ihastelin joutsenen valkeutta Kitkajoessa, maistelin ylivuotisia karpaloita, näin korvasieniä ja huomasin, että tuomi kukkii aivan muutaman päivän päästä. Pesospuron rannalla nöyryin polvilleni.

Osasy siihen, että olimme Oulangalla juuri kesäkuun alussa, oli neidonkenkä. Olin kuullut, että Rytisuon luontopolun varressa näkisin varmasti neidonkengän juuri näinä aikoina, ja sinne olimme menossa kahden päivän päästä. Pesospuron varresta kuitenkin löysin aivan sattumalta *Calypso bulbosan!*

Näin silmänurkastani jotain pinkkiä, mutta luulin sitä ensin mesimarjan kukaksi, sillä niitä olin jo nähnyt niityillä. Nyt olin kuitenkin keskellä kuusikkoa, joten katsoin tarkemmin, ja siinä se oli – elämäni ensimmäinen neidonkenkä! Laskeuduin polvilleni ja makasin pitkällänikin, kun hain kameralle sopivia kuvakulmia.

Kämmekkä on vain kymmenisen senttiä korkea, mutta niin kaunis. Ikään kuin vallattomat etuhiukset ovat syvän pinkkejä, ja itse kukka on vaaleamman pinkki. Kuin kaikkein kaunein pienen neidon tai keijun kenkä, kuten englantilaiset sanovat.

Kukka houkuttelee pölyttäjiä hämäämällä. Sen suulla on karvoja, jotka muistuttavat heteitä eli lupaavat mettä. Valeheteistä ei syötävää löydy, mutta kukan sisäpinnalla rusehtavat mesiviihat ohjaavat pörriäisen etsimään ravintoa sisempää. Sielläkään ei ole ruokatarjoilua, mutta ahtaissa sisätiloissa kaksi siitepölymyhkyä tarttuu lentäväisen selkään. Loppujen lopuksi neidonkenkä ei

tarjoa kimalaisille tai mehiläisille mitään, mutta ennen kuin ne uskovat asian, ne poikkeavat useammassa kukassa ja suorittavat näin pölytyksen.

Pitkään katselin kaunotarta ja kasvoni olivat kestohymyssä. Sa-tuinpas löytämään ihan itse!

Arvelin tämän olleen todellinen onnenpotku, kun kyse on harvinaisesta kasvista. En ollut aivan oikeassa. Paluumatkallani näin toisenkin neidonkengän, eikä siinäkään vielä kaikki.

Rytisuon luontopolulla oli erityisen helppo bongata tämä kau-nokainen suoraan pitkospuilta kasveja tallomatta.

Viikon päätteeksi teimme kahden päivän minivaelluksen. Pati-koimme Ristikallion P-paikalta Karhunkierrosta Taivalkönkäälle, jonne pystytimme teltan. Taapero nukkui ja katseli maisemia lap-senkantorinkassa, ja Ristikallion autiotuvalla lounasta laittaes-samme hän harjoitteli tomerasti seisomista. Taivalkönkäälläkin löysimme neidonkenkiä.

Aamulla jatkoimme matkaa Savilammelle kahtena eri partio-na. Minä kävelin edellä nopeammin, ja jätin teltan ja isommat va-rusteet sisältävän rinkani Savilammen autiotuvalle. Sieltä oikai-sin metsän halki Ristikallion pysäköintialueelle hakemaan auton. Ajoin Savilammen parkkipaikalle, josta kävelin tuvalle hakemaan rinkan. Ajoitus osui hyvin, olimme autolla samoihin aikoihin.

Tuon perheviikon lisäksi tulin Oulangalle uudelleen kesäkuun puolivälissä ja patikoin Hautajärveltä Rukalle. Kun lasketaan yh-teen perheviikon ja Karhunkierroksen havainnot, näin neidon-kengän yhteensä noin neljässäkymmenessä eri paikassa.

Opin, että ei tämän kasvin näkeminen olekaan sellainen mah-dottomuus kuin tätä kesää ennen luulin. Pitää olla liikkeellä oi-keaan aikaan, ja lisäksi kannattaa herkistyä olemaan erityisen valppaana juuri oikeissa paikoissa, neidonkengän tapauksessa hieman kosteissa ja rehevissä kuusikkosisissa kohdissa. Jos lehto-painanteessa kasvaa sudenmarjaa, jonka suurikokoisena huomaa

helposti, on hyvä todennäköisyys, että lähempänä maanpintaa on jotain vaaleanpunaistakin.

Sama pätee tikankonttiin, seljakämmekkään, hämeenkylmänkukkaan, kangasvuokkoon, arnikkiin, jääleinikkiin ja niin edelleen. Moni ahkerakaan retkeilijä ei näe näitä koko elämänsä aikana muuten kuin kaihoten kasvikirjoissa. Mutta jos osuu sattumalta tai tietäen otollisille seuduille juuri oikeaan aikaan, kaunottaria kyllä näkee luonnossakin.

Itse olen onnekseni nähnyt monenlaisia harvinaisiakin kukkia, ja tunnen kasveja sen verran, että osaan ihmetellä, jos näen jonkun ennestään tuntemattoman lajin. Otan siitä kuvia ja tarkistan kotibiologiltani eli vaimoltani, oliko kyseessä joku merkittävämpi tapaus. Ruokasienet tunnen melko hyvin, mutta lintupuolella ja perhosissa olen aivan onneton, niitä en tunne juuri lainkaan. Olisi kiinnostavaa tuntea sudenkorentoja, kovakuoriaisia, talventörröttäjiä, kääpiä, limasieniä... Luonnon kirjo on loputon!

Juhannusmelontaa

Vaikka vuosina 2014 ja 2015 vietimme juhannuksen patikoiden, olemme useasti nauttineet juhannuksesta meloen. Juhannuksena hyttysistä on tavallisesti Kainuun korkeuksilla jo riesaa, mutta vesillä ne eivät haittaa.

Yhtenä juhannuksena valitsimme Lieksan Jongunjoesta koskettoman osuuden ja meloimme voimakkaasti meanderoivaa eli mutkittelevaa jokea yhden iltapäivän alajuoksulle päin. Nukuimme teltassa Valamajoen autiotuvan pihassa. Tupa oli mukava ylellisyys iltaoleiluun ja päivällisen syötiin, sillä hyttysiä oli aika sankasti. Verenimijät jäivät kuitenkin rannalle, kun taas aamulla suuntasimme inkkarin kokan joelle.

Samana juhannuksena meloimme pari päivää myös Ruunaan luonnonsuojelualueella. Ajoimme kanootti auton katolla aivan rajavyöhykkeen takarajan tuntumaan, jossa tie vei aivan Venäjältä virtaavan Lieksanjoen rantaan. Meloimme Kaunisniemen tulipaikalle, jonne laitoimme teltan. Kuivassa männikössä hyttysistä ei ollut liiaksi haittaa.

Seuraavana päivänä meloimme tulvivaa Sulkujokea ylävirtaan Säynäsemänlammen tulipaikalle. Siellä tuntui, että olemme todella kaukana kaikesta. Olimme ikään kuin Lieksanjoen, Tuulijoen ja Venäjän rajan ympäröimässä saarella. Unna sai ongella pari ahventa ja oli innoissaan. Pienikin kala on mainion makuinen nuotiolla paistettuna, kun se on omin käsin vedestä nostettu.